

Рей Клуун (1964) се занимава с маркетинг преди да стане писател. През 2001 съпругата му умира от рак едва на 36 години. Клуун заминава с тригодишната си дъщеря Ева за Австралия и написва „Отива една жена при лекаря“.

Книгата продава над 600 000 копия в Холандия, където оглавява класациите по продажби повече от 70 седмици. „Отива една жена при лекаря“ се задържа дълго време начело на списъка с бестселъри на списание „Шпигел“ в Германия. Романът става бестселър на годината и е избран от литературният клуб ЕСІ (част от медийната група Bertelsmann) за дебют на годината.

Следващите книги на Рей Клуун са повестта „Помощ, забремених жена си“ и романът „Без нея“. В момента Клуун е начело на списъка на най-продаваните автори в Холандия с „Отива една жена при лекаря“ и на трето място с „Вдовецът“.

Мария Енчева (1982) завършва средното си образование в ЕГ „Пловдив“ с профил немски, след което продължава борбата с езиките в СУ „Св. Климент Охридски“. Там тя следва немска филология, като се захваща по-сериозно и с нидерландския, който ѝ се удава възможност да усъвършенства в Холандия и Белгия.

След като работи известно време като преподавател по нидерландски в частна школа, Мария прибира дипломата в най-дълбокия шкаф и се посвещава на преводите. Наред с безкрайната техническа и правна документация тя участва и в превода на разкази на нидерландския писател Мено Вигман на български език, а през 2006 г. печели конкурс към СУ „Св. Климент Охридски“ за превод на Хайнрих Бьол.

„Издателска къща Жанет 45“

е носител на националните награди:

„Христо Г. Данов“ – за принос в националната книжовна култура:
в категория Българска художествена литература (2002);
в категория Издание за деца (2007);
в категория Изкуство на книгата (2008)

„Бронзов лъв“ на Асоциация българска книга – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)
Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо изпълнение (2005)

„Константин Константинов“ – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

Ray Kluun

KOMT EEN VROUW BIJ DE DOKTER

Copyright © Kluun 2003

© Рей Клуун, автор, 2009

© Мария Енчева, превод, 2009

© Христо Карастоянов, редактор, 2009

© Райчо Станев, корица и оформление, 2009

© Уолтър Уайт, снимка на автора, 2009

© Издателска къща Жанет 45, 2009

ОТИВА ЕДНА ЖЕНА ПРИ ЛЕКАРЯ

Рей Клуун

●●
● **ОТВЪД** е поредица
за съвременна литература
на ИК Жанет 45.

ОТИВА ЕДНА ЖЕНА ПРИ ЛЕКАРЯ

Рей Клуун

Превод от нидерландски:
Мария Енчева

Посвещавам тази книга на Ют и Нат.

ремпъл [wɪmpəl] [< англ.] (м. р.) букв.: *written sample*: фрагмент от музика или текст, който се използва в писмен текст. Напр.: *вмъквам ремпъл, използване на ремпли*. Разновидност на това, което в музиката (особено в хип-хоп и в хаус стиловете) е познато като *семпъл* [*sample*]; музикален фрагмент, записан по-рано от трети лица и използван като елемент от ново парче.

монофобия [< гр.] (ж.р.), болезнен страх от моногамен (в сексуално отношение) живот с последствие натрапчива необходимост от изневяра.

Yesterday

All my troubles seemed so far away*

The Beatles, из „Yesterday“ („Help“, 1965 г.)

*Вчера/всички мои тревоги сякаш бяха толкова далечни (англ.). Б. пр.

Часть III

Кармен

9

I never say die

I never take myself too seriously*

Fun Lovin' Criminals, из „The Fun Lovin' Criminal“

(„Come Find Yourself“, 1996 г.)

Погребалният агент се е разположил до леглото на Кармен. Тя искаше да поговори с някого за „прощалното си парти“, така че в „Жълти страници“ намерих един гробар и го поканих.

Показваме му дизайна и текста на поканите.

– Виж ти – чуди се човекът, – вече сте готови с оформлението на некролозите...

– Поканите – поправя го Кармен.

– Ъъ... да, разбира се. Поканите.

Обясняваме му, че предпочитаме тленните останки на Кармен да бъдат изложени в къщи. А службата да е в Обрехткерк зад ъгъла. За да можем докато живеем тук, „камбаните на мама“ да ни напомнят за Кармен на всеки половин час. Натъртваме, че предпочитаме сами да изнесем службата, с родители и приятели. Показваме му диска на Кармен, приготвен още преди месеци, и му разясняваме кои песни искаме да чуем в църквата. Той отвръща, че ще провери дали имат уредба. Успокоявам го, че не е необходимо и че сами ще се погрижим за това.

Заявяваме още, че Кармен желае да бъде погребана в Зорхфлийд и че след това искаме да пийнем по едно в „Павилиона на Миранда,,

– И яденето – допълва Кармен. – Браунита, лакриц, го-

* Никога не се предавам/никога не се вземам прекалено насериозно (англ.). Б. пр.

фрети, багети със сьомга и сирене и сладолед „Näagen Dazs“.
И фъстъковки.

– Няма нужда да записвате всичко – прекъсвам го аз, щом забелязвам, че започва да си води записки. – Двама наши приятели ще уредят яденето.

Човекът остава възхитен от организацията ни.

– Бих ли могъл да ви помогна да изберете ковчег, или и това сте уредили сами? – шегува се той.

– Да видим какво можете да ни предложите – отвръща Кармен.

Спираме се на сепгъл, светъл ковчег с бяла тапицерия.

– В него синята ми рокля Replay ще изглежда най-добре – казва Кармен.

И поглежда към мен.

– Поне ако ти нямаш нищо напротив да я нося.

Отговарям ѝ, че според мен ѝ стои добре. Не мога да си изкривя душата да кажа „страхотно“.

– А колата за след църквата? – ни пита погребалният агент.

– Бяла. Да не е прекалено парвенюшка.

– Добре.

– Тогава... няма как да ви пожелаая „Довиждане!“ , нали? – сбогува се Кармен.

Мъжът се засмива мекушаво и изчезва.

– Голям смях щеше да падне, ако ми беше отвърнал „Всичко добро!“ – подмята Кармен, щом агентът напуска къщата.

Същия ден всички пак вечеряме до леглото на Кармен. Обичайните зеленикави гозби в тиган, които детегледачката ни сервира цяла седмица, вече започват да ми втръсват. Признавам на бандата, че бих убил за една наденичка, картофи с майонеза и фъстъчено масло или малко мазно китайско. Оказа се, че не съм сам в помислите си. Така че тази вечер освободих детегледачката.

Мод и Френк донасят от китайския вкусна, калорична

храна. От дни не сме яли нещо по-различно от зеленикав или жълтеникав фураж, затова свинското на грил и това в сладко-киселия сос се приветстват в спалнята със силни възгласи. Дори рожденичката, както Кармен нарича сама себе си, се включва с две лъжички кисело мляко.

Нужни са едва няколко минути, за да ѝ призлее. По всякакъв начин се опитва да повърне, но не успява. Бърка с пръст в гърлото си, напъва се, но нищо не излиза.

– По дяволите, тая гадория няма ли да излезе най-накрая? – ругае тя.

Изведнъж всичко изскача, включително и няколкото лъжички мюсли от сутринта. Като в комикс за Йоп Мрънкалото*. Докато Кармен повръща, я целувам по главата. Подавам ѝ кърпички. Всеки мълчи. След един последен напън гласът ѝ проехтява от кофата:

– Боже, ама че е тихо тука! Да не би някой да е умрял?
Още миг тишина. След това всички ги напушва смях.

* Герой от комиксите на Ерик Схрьорс, олицетворяващ вечния неудачник. Б. пр.

10

Though nothing
Will keep us together
We could steal time
Just for one day

I
I will be king
And you
You will be queen
We can be heroes
Just for one day*

Дейвид Бауи, из „Heroes“ („Heroes“ 1977 г.)

– Върху роклята ще си сложа новото яке Diesel – започва Кармен още със събуждането си на сутринта. – Само не знам кои обувки да избира. Може би Puma-та.

Никаква представа нямам за кои точно говори. През последните месеци всеки ден се прибираше с нови обувки, ботуши или дрехи.

– Ами ти? И ти ще си купиш нещо новичко, нали?

– Да. Ама още не съм решил. Преди време видях някъде изложен костюм в пясъчен цвят, него мога да го нося и на работа. Или един лъскав, мръснобял костюм на *Joop!*, който видях на П. К. Хофтстрат. Ама с него мога да се показвам само по партита.

– Вземи него тогава – въодушевява се Кармен. – По-добре след време да ме свързваш с партита, отколкото с бачкане.

Усмиввам се разнежено и я прегръщам. Понамирисва. От

* Въпреки че нищо/не ни задържа заедно/можем да откраднем време/само за ден/аз/аз ще съм крал/а ти/ти ще си кралица/можем да бъдем герои/само за ден (англ.). Б. пр.

една седмица не е доближавала банята.

– Мисля да те поглезя. Ще вземеш вана.

– Стейн, недей, няма начин...

– Довери ми се – казвам аз и се насочвам към банята.

Пълня ваната и изсипвам в нея малко от любимото ѝ масло. От шкафа взимам най-меката хавлия, която откривам, и приготвям две ръкавици за баня, чисто бельо и пижама. За да предпазя хърбавия ѝ задник, на дъното на ваната поставям три нагънати кърпи. След това се връщам в спалнята.

– Вдигай сега задника!

Събувам пижамата ѝ и се изплашвам. За последнитеняколко дни е отслабнала още повече. Дупето ѝ се е стопило, дори типичното V над двете бузи, по което толкова се захласвах, е изчезнало.

Помагам ѝ да седне. Свалям горнището и отново се изплашвам. Ребрата ѝ се броят с просто око. Единствената ѝ гърда представлява чашка D, изпразнена от съдържание. Трепери от студ. Бързо я обвивам в хавлията. После я оставям в инвалидната количка и я изтиквам до банята. Паркирам инвалидната количка успоредно на ваната. Тя е уплашена.

– Не се притеснявай. Няма да те изпусна.

Свалям дънките и чорапите, с единия крак стъпвам във ваната, а с другия се подпирам извън нея. Щом се уверявам, че съм застанал стабилно, я повдигам и ѝ казвам просто да постави единия си крак във ваната и че няма нужда да се опира на него. След това и другия. Сгъвам колене и обяснявам на Кармен да стори същото. Малко по-късно тя лежи в топлата вода. Очите ѝ се насълзяват от умиление. Потопям ръкавицата в топлата вода, насапунисвам я и започвам да я къпя.

– Ооо... прекрасно... – казва тя със затворени очи.

Уморена до смърт, удовлетворена отвътре. Прокарвам ръкавицата по хърбавото ѝ тяло. От стъпалата към бедрата. От кръста към корема. Измивам единствената ѝ, сбръчкана

гърда и като поемам дълбоко дъх, преминавам надясно. И за пръв път докосвам мястото, където някога имаше още една гърда. Минавам с хавлиената ръкавица по него, сякаш е най-обикновена част от тялото. Тя отваря очи и промълвява:

– Ела насам...

Навеждам глава към нея. Целува ме по устата.

– Обичам те – прошепва тя.

Щом приключвам с къпането, я избърсвам и повтарям заниманието отпреди малко, но наобратно. В спалнята я обличам в чиста пижама. Две минути по-късно тя вече спи.

В тоалетната набързо изпращам един sms.

Тотално съм объркан, Роус.

Ще ми се скоро да те чуя. X. ?

Тя се обажда на секундата. Разказвам ѝ какво съм направил току-що и избухвам в сълзи. Роус ме утешава и ми казва, че след време тези седмици ще ми се струват като подарък за цял живот. И че на обед ѝ се е обадил Френк и ѝ е дал подробен отчет за случващото се тук. Роус заявява, че се гордее с мен.

Щом затварям, се връщам в спалнята и нежно целувам спящата си Кармен по главата. С блажена усмивка заспивам и аз.

11

_____ Baby, is there no chance _____
_____ I can take you for the last dance* _____
_____ The Troggs, из „With A Girl Like You“ _____
_____ („With A Girl Like You“, 1968 г.) _____

– Стейн?

– Кажи – отвърщам сънено.

Забелязвам, че лампата е включена. Поглеждам към часовника.

– Гладна съм...

– Какво да ти донеса?

– Ами... бухтички...

– До след малко значи.

Не след дълго, посред нощ, седим на леглото и лапаме бухтички.

– Все пак мисля да си сложа кецовете на Gucci вместо Рита-та.

– А?

– В ковчега. Към синята рокля.

Трябва ми малко време да схвана за какво ми говори. След което се размивам бурно. Не мога да се спра. Кармен също се развеселява.

– Стига, стига, ще се изпусна в гащите... – тя остава без дъх от смях.

Сфинктерът ѝ отказва.

– Да пусна ли малко музика? – я питам, щом се успокоявам. – Твоя диск? Ще го понесеш ли?

Тя кима. Между бухтичките си тананикаме. Шестото парче е първият танц от сватбата ни.

* Скъпа, няма ли шанс/да те поканя на последен танц (англ.). Б. пр.

– Танцува ли ти се? – ѝ предлагам аз.

– Тъпчо!

Повдигам я. Краката ѝ едва докосват пода. Отпуснала се е в ръцете ми, завъртам я бавно, люлеейки я. Танцуваме побавно, отколкото на сватбата ни, но танцуваме. Аз по гащи, Кармен в копринената си пижама. Тихичко припявам текста в ухото ѝ.

*I want to spend my life with a girl like you... And do all the things that you want me to... I tell by the way you dress that you're so refined... And by the way you talk that you're just my kind... Till that time has come and we might live as one... Can I dance with you... **

Щом парчето свършва, я целувам с език. По-интимно е от секс.

Половин час по-късно се събуждам. Бухтичките си проправят път навън.

– Всичко е наред – успокоява ме тя от вътрешността на кофата. – Бяха страхотни.

Докопча една кърпичка и си избърсва устата.

– Такаа. А сега пак си лягам. Лека.

* Искам да изживея дните си с жена като теб... И да правя всичко, което пожелаеш... По начина, по който се обличаш, разбирам колко си изтънчена... А по начина, по който говориш, че си само за мен... Докато настъпи моментът, в който ще заживеем като едно цяло... Мога ли да потанцувам с теб? (англ.). От „With A Girl Like You“ на The Troggs (1968 г.). Б. а.